

Munții

Carmen

Zi de zi tot o rutină
Până într-o dimineață
Când s-a dat jos o cortină
Grea și deasă ce-a fost ceață.

O minune mă absoarbe
Cu privirea și cu mintea...
Frunți pleșuve, tâmpile albe,
Străpung brave toată zarea.

Raze calde de lumină
Îi îmbrățișează blând
Și în suflet, în surdină,
Cântă îngerii pe rînd.

Munții sunt cei ce mă-nalță
Și mă cheamă către ei,
Chiar de-s trecător prin viață
Ei pun aripi la condei !